

Čy-li spěwał,
Pilnje dželał,
Strowja cze
Čswójbny statoł,
A twój šwjatoł
Čradny je.

Sa staw spróznny
Napoł móznny
Lubosć ma;
Bóh pał šwěrnny
Pšes spał měrnny
Čzerštwosć da.

Njech ty spěwa, č,
Čswěrnje dželaš
Wšćědne dnny;
Džen pał šwjatoł,
Dušči daty,
Wotpoczń ty.

S njebješ mana
Njech čzi kmana
Žiwosć je;
Žywa woda,
Kiz Bóh poda,
Wotšćew cze!

F.

Šerbske njedželske łopjena.

Wudawa šo kóždy šobotu w Čsmolerjez knižničisćezěrnj w Budyščinje a je tam ša ščtwórtlětnu pšchedplatu 40 np. dostać.

22. njedžela po šwj. Črojizny.

Čap. št. 24, 24.—27.

Čawoł pšched Felixom šteji. Čapošćtoł Česufowny pšched šastupjerjom pohanšćeho Roma. Žid šteji hinal napšćeczimo ewangelijej hač pohan. Wón boji a čžesćzi Boha. Wón wojuje, hdyž tež š wopacžnym šahorjenjom ša štaru wěru. Bohanej je nabožina a čžiste wašćnje něšćto žuse abo tola š najmjeńšća njewažna wěž. Wón drje šo na wołomił štroži, ale š wobrocženju njedóndže. Čajkeje liwosćze dyrbinny šo hladacž. Tež wot njepšćeczela móžemy wuknyć.

Čsi prawidła ša našće štejnisććzo š Božemu kłowu.

1. Njewotšćorč jo kłysćecz!
2. Njesabudž jo na šo nakožecž!
3. Njekomdž šo po nim šwoje žiwjenje štožicž!

1. Čšt. 24., 25. „Ča kłwile nimam; jutšje, jutšje, jeno niz dženkš!“ Čo šu prajenja, š kotrymiz wotšćorkujemy, šćtož šo nam njepodoba, š wjetšća kžě město wěrnosćze: ja njecham. Čak husto čajke kłowa! Něčćto šebi něšćto wot naš wuprošny. Čo je nam pšće wjele, to šebi wopory žada. Čo je tola jednorisćo, šo mantla pšćitryć, kaž njebyčny kłwile měli. Čo šo šda čłowjek pilny być. A tola je šama kž. A něćko pšći kłysćenju Božeho kłowa. Ča čłowjekow dyrbišć šćonćznje hišćće pošćuchacž, dokełž mohli šćhodžicž. Ale wo Bosny šebi jich wjele myšli: tón nam ničzo pomhacž a ničzo šćhodžicž njemóže a w tyžazorych wašćnjach šjewi šo Felixowe

kłowo: Pšći špodobnym čžakš: Čo kłysćisć šamolwjenje wulkeje wjećerje: Ča dyrbjju na polo, ja dyrbjju do města, ja dyrbjju dželacž, jenož ke mišći ja njedyrbju, dokełž šwonćowne nušowanje ani šnutšćowne njecžeri. Ale pšći špodobnisćim čžakš, š kermušći abo šwjate dnny, dha čžu pšćińcž. Čćto my š temu prajimy? Wny mamny šnano wjazy wobšćaracž hač našći wóžjo. Ale hdyž šo kłutnje prafćesć: Nimalšć woprawdže kłwile? Njemóže šo to wobšćaranje na pónđzeli wotšćorčicž? Njeje twoje prajenje njewěrnosć a ty šny njechal?

Ale čžeho dla dha dyrbinny š žyła Bože kłowo kłysćecz? Č přenja, dokełž je Bóh šam prajil: „Čćěšć dnjom dyrbišć dželacž a šedny dženi je dženi teho Čnješa, twojeho Boha,“ dokełž našć Čbóžnił praji: „Čbóžni šu, kiž Bože kłowo kłysćća a te šame wobarnuja.“ Čale pał njeje nam to trjeba, dokełž je Bože kłowo wěrnosć, dokełž je našćim noham šwěza, našćeje wutroby trošćt a nam rukuje ša našću šbóžnosć. Čene je nušne! Č temu dyrbi šćajnje kłwile być. Něćk je tón špodobny čžakš, něćk je tón dženi teho šboža. Čženkš, hdyž wy mój kłóš kłysćicze, njestwojerdžće šwoju wutrobu!

2. Čale pał njesabudž jo na šo nakožicž. Čo Felix njecžinješće. Čo běšće předomanje ša njeho wo prawdosćzi pšćed njeprawym a wo póžćiwosćzi pšćed njepóžćiwym, wo šudženju pšćed tym, kotryž njeby ani na šemi ani w njeby pšćed nim wobšćacž mohł. Wón pytny, šo to na njeho dže a šo štroži: „Ty šny tón muž. W tym móžesć š pšćikladom być. Předomanje tu š temu je, šo by kóždy š njeho něšćto na šebje počahnył. Čy dyrbišć

ko trjehentny czucz. Ale to šebi fšhesčizian myšli: To dže na teho abo tamneho. Nė, na šo jo nałož a hdy by šo naštróžicz dyrbjal. To je přenja kroczel k polėpščenju.

Šawol rėczy wo prawdošczi. Ššmy my prawi we wifowanju a wobšhadže bje wšcheho blecška? Šak šteji š prawdošcžu pšched Bohom? Wón rėczy wo pózcziwošczi. Šak někotry dyrbjal šo naštróžicz kaž Šelix. Wón přėduje wo šudženju. To dyrbi kóždy na šo počahnyč. Šošom a šwėdomnje a šwjate pišmo nam praja, šo wone na naš čžaka. Šjedyrbjeli poškuchacz, šak móžemy pšchichodnemu hnėmej čžeknyč.

Ale Šawol njerėčžesche jenož wo pokučze, ale tež wo wėrje do Šhryštuša. Šak tež přėdarjo, a tole přėdowanje šmėšch tež na šo nałožicz. Šdyž my rėčžimy wo šhubjenym šynu, šmė tež hrėšchna dušcha wodacža šo nadžecž, hdyž roškata šo wróczy. Šdyž rėčžimy wo šbudženju mlodženža w Štainje, dyrbjal tež na šmjercž šrudne wutrobny mješ nami trošchtowane byčž. Šdyž rėčžimy wo tym, kiž njecha, šo by jedyn šhubjeny byl, niž jenož wo šudženju, ale tež wo wėcznym žiwjenju, móžesč šo nadžecž: Ščtóz do njeho wėri, nihdy njewumrje. Šnajprjedy pokuča, potom wėra, najprjedy šakon, potom ewangelijon. Ša woboje rėka: Šy šy tón muž.

3. Šjekomdž šo šwoje žiwjenje po tym šložicz. To Šelix njecžinjesche. Wón čžyšche něšcto wo nowe wėrje šlyšhecž, ale tola žaneje pokučy čžinicž. Šawol rėčžesche wo prawdošczi a Šelix nadžesche šo njepraweho pšchekalanja š pjenjelami. Šak čžini jich dženža hiščeže najwjazy. Šmalo jich šlyšchi, mjenje jo na šo nałožuje, najmjenje šo jich po nim šloži w žiwjenju. Šelix mješesche šo šnana ša hódneho muža: jeno někotre šlabošče njemóžesche woštajicz. A to runje Šawol porokowasche. Šak wjele: Wščitko, jenož to niž, jenož tole šwuczenje, tónle hrėch njemóžu woštajicz. Šrunje na šwoje wošebite šlabošče dyrbišch hladacz.

Dwė lėcže mješesche Šelix škladnošcž Šawola šlyšhecž, mješesche škladnošcž šo wobrocžicz. Wón ju njewužiwasche. Šelix po šerbsku „šbožowny“ bėšche njeshožowny. Šy mašch hiščeže šhwile, potom budžesč wopravdže jedyn Šelix, šbožowny. Šaj, šbožni šu, kiž Šože šłowo šlyšcha a to šamo wobarnuja a pšchinješu plodny w ščėrpliwosčzi.

Šamjen.

Druhi wšhak to njeshamóže.

Wónđano štejach na wyškofej horje hoberškich horow, na plódne šchlejšte a čžėške krajiny hladajo. Šdžez štejach, bėch wobdaty wot wyškofich nahladnych škalow, pod mojimaj nohomaj bė štrašchna hlubina. Šchčezka, na šotrež šo še šwojim wodžerjom namasch, bė jara wuška, a bėšche mi, jako by wichor, kiž š wulfej mozu wokoło naju wujesche, jow loško čžłowjeka přjecž dunyčž mohł do škalneje hlubiny, a džeržach šo teho dla šamjenitneho šchizža, kiž mješesche šnamjo šchizžowaneho. Ša žylym pučžu přjedy bėchu šnamjenja podjanskich šwjatyč. Šako Šožu martru na tutym najštrašchnišchim mješče wuhladach, woprašach šo šwojeho podjanskeho pšchewodžerja: „Čžeho dla drje šteji tu knješ Šhryštuš šam, a niž jedyn š tych šwjatyč, kaž tam delkach?“ Šsprawny horak pohlada na mnje, a šhwilu šebi pšchemyšlivišchi wotmolwi potom, na šchizž nutrnje hladajo: „Šaj, lubny knježe, čži tamni to njeshamóža. Štuto mješto je žalostnje štraščne; njebny tudy Šnjes Šesuf šam wachowal, dha bychu šo jich jenož malo šbožownje dom wróčicz mohli.“ Šmuž mješesche prawje, wšchitzny drušny njješbu móžni došcž,

hdyž šo tež w romškej žyrkwi „šwjeczi“ mjenuja. Ale jenož našch Šbožnik čžłowjeka šamože še wšchėch štrachosčžow šbožownje wuwješcz. Šeho dla čžemy kóždy čžak jeho šameho pšched woczomaj mēcž. Šdruhi wšchak njeshamóže pomhacz.

Š. Š.

Špokojnošcž.

Ššmy špokojny, duž njerodžu
Wo šubla, pjenješy!
Da Šoh mi jeno štrowotu,
Ššmy wulžny šbožowny
A špėwam š dušchu džakownej
Ššwój šhėrlušč rano, wječžor šej.

Šak někotry ma wšcheho došcž,
Šma dom, dwor, pjenješy,
A tola žněje wobužnošcž,
Šnej šwėta šradomny;
Čžim wjazny ma, čžim wjazny čže,
Šdřemk njeshpja škóřžby njemėrne.

Šdol hubjenštw šwėt mjenuja,
A tola rjany je:
Štu radošcž kčžėje bješmėrna
Ša kóžde žiwjenje;
Štež ptaczł a waczka, mrowiczka
Šnad šwojim byčžom radošcž ma.

Šduž Šohu šwjecžu šhwalenje
Še šwjatym horjenjom
A pomyšlu: Šoh šchčėdrimje
Štu mėni š čžłowjestwom!
Šak mēcž čžu džaknu wutrobu
A šhwalicž Šožu dobrotu!

F.

Šmarja.

(Wješna štawišna.)

(Šofracžowanje.)

Šako Šandrij domoj pšchindže, namaka šwoju macžer šamu, nan bė hiščeže w šorcžmje. Šwona knižku š ruki položi a šdasche šo, jako budžishe plakała. Šandrij šyny šo čžicho k nej a rošpřošchenty wša knižku do ruki. „Šmacži“, prajesche potom, „šjeli čžezče šo lehnycz, dha ja nana dočžakam a jeho nuts pušchczu.“ — Šmacž prajesche dobru nóž a šo lehny.

Šako bėšche Šandrij šam, pohlada do knižki; wón počža čžitacz, bu wot čžitanja šak žyle šajaty, šo šwoje šamšne myšle šapomni a jenož na to myšlesche, ščtož bė čžital. Šbė jemu šale kniha wot lubeho Šoha nětk podata? Šwėšče, bėšche džė jeho šamšna štawišna; jeho plakaza macž bė ša macž, kiž jow šelko šylšom pšchelitwasche. Šknižka, w šotrež bė jeho macž dženk wječžor čžitala, bė štawišna wo Šlonizny, wo macžeri šwjateho Šuguštna. Šuguštin bė šohaty, žiwjenjajwješely mlodžerž, kiž njepoškuchasche na napominanje šwojeje pobožneje macžerje; wón štorczł šo š mozu do šwėtnych šošchtow, do žolmow hrėcha; wona widžesche jeho w duchu hižo w hrėšche tepjeneho, ale njewušta še šwojimi přoštwami k Šohu wo wutorhjenje jenicžkeho lubowaneho šyna; jeje šwėrna macžerna lubošcž njemėšesche žaneho mėra, doniž tón Šnjes šo hnadnje k nej njewobroczi a wutrobu šhubjeneho džėšcža njepohnu a š tym woboje macžeri šako dari.

Šandrij bė knižku hacž do šónža čžital; šylšy ronjachu šo

jemu po mjeswoczju na stynjonej ruzy. „Maczet, luba maczet,“ sdychowafche mjelczo: „Wy dyrbicze tež sažo džęczo męcž.“

Zeho czërjesche f jeje ložu; macž dyrbjesche hižo dawno spacž, wón chyzsche jenož ras jeje blėde mjeswoczjo widžecz. Mjelczo sczahny jawěsch na boł; wona ležesche se sandželentymaj woczomaj a mējesche ruzy stynjonej, tola njemējesche frudny napohlad, sdašche žo, so mējesche lubošny žon. Tak tež bē, jara derje bēšche widžala, so bēšche wón pschezo dale a dale w knižy čital, a jeje modlitwa bē jeho čitanje pschewodžala. Nētš se sandželentymaj woczomaj čujesche a widžesche hibanja jeho wutrobny, hłōš pschizwola jej wješe: „So mnu budže hinaf“. Wona pať tež, woczji wotamfnyschi, to widžesche na jeho woblicžu pišane, wa jeho ruku, pschitkōčji ju f hubje a wón prajesche mjelczo: „Macže, budž troschna, wschitko budže hinaf.“

W tym žamym čašu bēšchtej tež Marja a Šilžicžka žamej; Marja njemōžesche na dalsche wotstorkowacz, f tej holzu sprawnije porēcžecz. Žižom dawno bē skladnosč f temu pytala, tola ženje prawu pschicžinu njemēla, jej tu wēž taf do woczow prajicž. „Šilžicžka“, šapoczja nētš Marja, „praj ras, hđže jenož ty won myšliš f Šhryšhu?“ — Šilžicžka plafasche. — „Šomyšl žebi, taf je žwojej macžerju a je žwojej žotru šahadža,“ prajesche Marja dale, „wón f Tobu prošča hinaf šahadžecz njebudže; wón je bjesbōžny čłowjek.“

„Ša tež žebi jeho bracz njecham“, šnapschecžimi Šilžicžka. Marja se špodživanjom na nju pohlada. „Ty žej jeho bracz njechasch? Taf Ty pať dženska njejšy rēcžala, a Šhryšcha dyrbi wēšče myšlicž, so chžesch žebi jeho bracz.“

„Šaj, dofelž mi pschezo taf strach čini: hdyž jeho njewošmu, chže naju wobeju škōžowacz“, štonasche Šilžicžka. Marja nētš wjedžishe, na čim bēšche a mōžesche žebi wschitko myšlicž. Šilžicžka bē f lohkej myšlu žo f Šhryšhu šaschmatała, a nētš bu jej stynkno. Wona njebč ženje hinaf myšliła, hacž so budže burowa na Bētnarjež dworje, njebč pať wopomniła, taf žo f temu jeje činjenje f Šhryšhu hodžesche, a nētš budžishe rad wot njeho wotšocžila, tola tōn bē pscheklepany došč. Ale pscheklepanosč njedobaha a macžerne žohnowanje a druge pobožne modlitwy žu mōžnišche hacž čertowa lesnosč; Šilžibjeta dyrbi byčž wumōžena, hišchže w prawym čašu.

Ma druge ranje džēsche Marja f Bētnarjež čeczje, f nej wo Šilžicžy radu škladowacz. Bēšche rjany džēn, šlōncžto jafne na bēhch tšechach ležesche a čerwjenoišy fur ludžerjesche žo f mōdremu njebju. Bētnarjež dwōr bē kōž wšy, wulfi hat ležesche psched nim, a male hōrki, f wišchnjemi wobšadžene, wobdawachy na jenym bofu hat. Bētnarjež čžeta tu duschnje bydli, pomyšli žebi Marja, f jeje wofna bē taf lubošny wuhlād, wišchnjowe šchtomny f čžēnfimi bēhymi haložkami žu škoro f napohladanju, jafno bychu kčžēle; taf rjenje dyrbi jow tola w nalēcžu byčž! Tola nimo rjaneho wuhlāda a nimo nahladneho dwora njeje wona šbožowna, jednota a mēr w domje njeje, — ale jednota a mēr je tola w jeje wutrobje, pschistaji potroschtowajo, wona nima drje wjele wješela wokoło žo, ale wona ma wješele we wutrobje, pschetož:

Derje je temu, kiž mōže prajicž:
Mi pomha tōn Bōh Šakuba,
Šdyž mōže nadžiju na njeho šajicž
A špušchčža žo na Šesufa.
Šchtōž tajkoh' Šnješa pomoz ma,
Tōn dobru radu namafa,
Šaleluja, haleluja.

A teho Šnješa ty tež pschezo f pomozny šmējesch, pomyšli Marja dale, a kaž žo čži tež pōndže, we wutrobje tola budžesch šbōžna a wješela, twoja wutroba budže wschaf pschezo šynišcha a troschtnišcha w žwojej wērje.

Šafu Marja psches dwōr džēsche, bē Šandrij w brōžni a mjetasche mlōžkam žnopy na huno, wón žo pschi licženju šamoli a čži mužoj dyrbjachy jeho hatle šaf na prawu čžer pschinjesč. Wona f twojej macžeri džje a budže čže wobštoržecz, myšlesche žebi wón; budžishe žo dobra škladnosč pokazala, mohł jej dobre šłowo dacž, ale nētš taf nuts hičž žo čži tola njecha.

Bētnarijowa bē tež Marju widžala psches dwōr pschińcz a žebi myšliła: wona pschińdže twojeho Šandrija wobštoržicž; pschetož tež wona bē hižo rano wo wčžerawječžornej šwadže mlodeho luda šlyšchala. — Šchto dyrbjesche f Marji prajicž, wona dyrbjesche jej prawo dacž: Šandrij lubowasche lōšchne waschnje a ta holža bē jemu čžerń we wōčžu; — so bē žebi nēšchto lēpsche pschedewšaf, chyzsche hišchče šamjelčecz, tōn Šnješ dyrbjesche žo wschitkemu prjedy w potajnym radžicž dacž.

Marja pschińdže se žwojimi šbōžnymi a wješelymi myšlemi a njewjedžesche ničžo wo wobštorženju. Wona tež se žwojej wēžu hnydom f durjemi nuts njepadny, ale pošydnny žo f čeczje a rēcžesche wo wjedrje a wo ludželi, a potom hatle prajesche: „Ša chžyla tež wo Šilžicžy f Wami porēcžecz“, — a wupowjeda žyłu wēž.

Čžeta sdychowafche a wobej žebi pschemyšlowaschtej, šchto by žo čžinicž hodžilo. „Šo mojej myšli dyrbjala wona f Masuliz žušobštwa“, prajesche Marja, wona dyrbjala jow f Wam do domu, hđžej tež šlušcha, dha by ta wēž kōžna mēla, a Šhryšcha by wjedžal, na čžim je.“

„Taf by najšepje bylo“, prajesche Bētnarijowa, „a Šandrij njedawno špomni, so chžyl hišchče lēto nēhdže ša šchošarja pschebycz; hdyž je f domu, dyrbjalo žo hišchče lēpje hodžicž, tehdom mōže wona našche džęcžo byčž, hacž žebi wón ju wošmje. A potom“, pschistaji čžeta wješele, „hdyž je Šandrij woženjeny, a mōj na wumjeńt čžehnjemoj, potom žym hižom f nanom wučžinila, so Ty f namaj pocžehnjesch a naju džęcžo budžesch, doniž Čži luby Bōh druge mēštno njepšchipošafa, žamo žo rošemi, jeli f namaj rady pschińdžesch.“

„Radny?“ praschjesche žo Marja pošmčwajo, „ja žo jenož boju, f teho ničžo njebudže, dofelž by ša mije pschējara dobre bylo.“

„Še dha žo Čži hižom hubjenje na šwēcže šchlo?“ praschjesche žo čžeta, a položi džēlbjerjo žwoju ruku na holecžyhe čžolo. „Pschējara derje žo mi njeje šchlo“, poštracžowasche Marja, „žym tola šhrota a njewēm, hacž mje ludžo lubo maju, a žym pschezo taf wot jeneho f druhemu čžahala; ale njeje žo mi tež psche jara šlē šchlo, a mam žo temu Šnješej došč džakowacz. A čžeta“, pschistaji žmējo, „njebudžishe žo hižo wjele blašnjam taf šeschlo, dha bych žebi myšliła, mi je hišchče wošebne šbožo šchowane, taf psches mēru wješela žym hušto we wutrobje.“

W tym wofomiku Šandrij šastupi; wón ani „Šomhaj Bōh!“ njepraji, džēsche f macžeri a džesche: „Ša jenož chžu žo wušnacž, so žym pschi šadnym wofnjeschku wschitko šlyšchaf; ale ša šchošarja njepōndu a Šilžibjeta njekmje do domu, ja žebi ju wēšče njewošmu a njecham wo tym wschitkim ničžo wjazy šlyšchecz.“

Marja bē wscha nastrožana f wofnu šupila, pschetož Šandrij mējesche taf čžmowy pohlad a bē w taf nahlym hibanju, so mēnjesche, wón budže žo f macžerju jara wadžicž. „Šandrijo“, rječny tale, „Ty žy jara nahly, tajke nēšchto chže byčž w dobrym mērje rošpomnjene.“

„Šaj macže“, šnapschecžimi wón, a f druhim hłōšom: „ja chžu byčž ščžerpnny jafno jehnjo, ale pschi tym wostanje, Šilžibjeta ženje moja žona njebudže, a wo wumjeńku žana rēcž njeje; hdyž žo ras woženju, wostanjetaj Bōj w domje, a moja žona je Waju džęcžo, kaž ja žym.“

Macž hišchče nēkotre šmērowaze šłowa prajesche, wona myšlesche: Wón je šlyšchaf, so dyrbi Marja f namaj, a jo njecha, teho

dla wo wumjeńku rěczy. Marja febi runje taf myšlesche a rjetny f šhwatkom čecze božemje. Wona chyzysche rucze nimo Handrija, tón pak jejnu ruku šapschija a ju něotre wofomiki podžerža; wón chyzysche, so by horje pohladnyła, ale w njeměrje a bojoščzi wona to njesčzini; wón ju dyrbjesche pušččicz. „Wboha holza“, prajesche macžet, „wona bě taf wješela, so móžesche f namaj na wumjeńk; Ty mohł jej tu radošč popščecz.“

„Sa Marji to njepopščecz?“ prajesche wón a bježesche ja njej, ale wona bě hižo f dwora, a f bolostnej wutrobu fe wón saž wróčzi, tola niz f šwojej macžeri; wěrnosč, taf po prawom wo Marji myšlesche, jej tola powjedžicz njemóžesche, dokelž hiščče feam njewjedžishe, taf jemu w myšlach bě.

(Pšichodnje skónczenje.)

Na mojim ložu.

(F. Dser.)

Tu ležo wołam f tebi, Knježe, fe
A wocžakam,
Sběhná na muje šwoje woblicžo,
Mje hnadnje sahoj feam.

Kaf dołho hižo wo trojcht šdychuju
Zylicžku nóz,
A žana dušcha so mnu šrudobu
Tu njenješe, hačž twoja móž.

Sa f tebi placžo du; žno šwitaja
Mi šera, haj!
Ach, wofšew mje tam se štoła,
Mje njewopuščž, šwój mēr mi daj!

J. Žitawski.

Dobra wučžba.

Bamžiczka.

Nasch Šbóžnik bližesche fe něhdy se šwojimi wučžobnikami jenemu měštacžku w Judei. Tu wuhlada roslamanu podkóv, na pucžu ležazu, a prajesche Šětrej, so by ju sběhnył. Tón pak, knadž w druhich myšlach ponurjeny, njemějesche tajki truch želeša sa taf wažny, so by fe po njón pokhilil a jón dale nješł. Nasch Šbóžnik bě hinaf šmyšleny. Nicžo njeprajo šběhny to želešo a wša jo febu. W měštacžku jo pšcheda jenemu kowarjej a ja wuwikowane pjenjesy kupi na torhošččžu wišchnje, kotrež w šwojej draščže šhowa. Šdnyž běchu měštacžko sažo wopuščžžili, parjesche šlónžo žalofnje. Ani mročžalki njeběšche na njebju, ani šchtomik pšchi pucžu, kiž by jim šhlódt poščiczil; lacžnosčž jich čžwilowasche, so budžichu sa šrepu wodn rad něščto dali. Tu pšchiležnosčž powuži tón Knjes, so by šwojich wučžobnikow luboščžiwje powučžil. Duzy pšched nimi da njewjadzy wišchnju padnyčž. Kucže pokhili fe Šětr po nju, hdyž ju na semi widžesche, a wofšewi fe f jeje šlódkoščžu. Něotre krocžele dale padže druha wišchničžka, potom jena po drugej. A pšchi kóždej dyrbjesche fe Šětr šhilečž a ju šběhnyčž, so by šwoju lacžnosčž štajil. Šdnyž běšche taf wšchitke wišchničžki, kiž bě tón Knjes ja placžišnu roslamańeje pódkowje kupil, po jenej šeběral; dopomnješche jeho nasch Šbóžnik luboščžiwje na jeho prjedawišchu lěnkóžtoščž a loškomyšlnoščž pšchi namafanju podkowje, pšches čžož bě febi nětko taf wjele prózy pšchi šberanju wišchničžkow nacžinił.

Šchtóž mažu wěž fej njewaži,
Próžu wo mjeńšchu nałóži!

M. H.

Wšhelake f bliska a f daloka.

— Šandženu póndželu mějesche fe pošedzenje wubjerka lutheršeho knihowneho towarštwu. Š wobšamknjenjom ma fe wušběhnyčž, so budža Žionške hložy w bližšich tydženjach docžiščžane, so je džěl naschich febušstawow hiščče w tutym lěče pšches póšelnikow doštanje. Tule knihu a f temu bibliški pucžnik na lěto 1904, kotryž f druhemu adventej wuńdže a je wot knjesa šararja Mateka f Šucziny sažo pšhecželnje šestajany, naschi febušstawy na tole lěto doštanu. Š lětu fe jim sažo nowa kniha poščicz, wo kotrejež wopšchijecžu pošdžišcho powjesčž damy.

— Šónž tuteho tydženja wuńdže šerbška prothka „Pšchedženał“, wot šnateho pšhecžela sažo rjenje špižana.

— Šandženu njedželu mějesche fe šwječzenje a šapofašanje knjesa kandidaty Wicžasa we Šupoji. Knjes wšchšchi žyrtwinški radžicžel Meier jemu po hnujazej rěczy duchownu šwječžišnu wu- dželi, hdyž běšche knjes šarar Ššhčora přjedy špowjedž džeržal. Na šerbškim šemšchenju knjes šarar rycžet Šakub noweho duchowneho f wutrobnymi šlowami šerbškej wošadže pšchedštaji. Wobej šemšcheni běšchtej bohacže wopštanej a šwědcžeschtej wo wutrobnej radoščzi Šupjanškeje wošady, so po dołhim wošhrocženju sažo duchowneho doštanje. Wóh žohnuj miłoščžiwje šutkowanje nascheho noweho šerbšeho duchowneho.

— Š wulkej šrudobu šhšchimy, so čžetaj sažo dwaj šerbštaj wučžerjej do Draždžan fe podacž a to wobaj knjesaj wučžerjej we Šupoji. Šdnyž dyrbi fe jara wobžarowacž, so šerbšžy wučžerjo njechadža w šerbškim fraju wostacž, dyrbja tola tež šchulške wošady na to džiwacž, so bychu jich šdžeržale a dyrbja došhodne wobštejnosčže taf šložicž, so rošdžěl mjes wučžeršimi došhodami w měščže tajki wulki njeje. Wošebje dyrbjała fe tež pola naš došhodna škala (šarjadowanje f lětami poštracžowaznych došhodow) šawjesčž, f najmjeńšcha we wjetšich šchulškich wošadach.

— W šerbškej Šruskej Šužizy fe pruška wšchnoščž na pšchipošnacža hódne waschnje sa šchule a wučžerjom štara. Pšches pomoz wšchnoščže, fe kotrežž maja šchulške wošady jenož mały džěl pšchidacž, fe šakladna lětna mšda wučžerja na 1150 hr. a kóžda štarobna pšchiloha na 120 hr. pomyšchi.

— Š južneje Šštriki pšchindže šrudna powjesčž. Ššo pišche, so fe Burojo we wobemaj kolonijomaj w štrasche, hłoda wumrjecž. Ššwójbny, kiž běchu přjedy bohate, wot šmilnych darow wotwišuju. Najwjazy šwójbnow žanych domow wjazy nima a fe wone nušowane, šonje a wošóly šarčacž, hdyž njechadža hłodu wumrjecž. Šhorosčže wulke wopory žadaja. Šendželška wšchnoščž wošjewja radšcho, hačž by pomoz poščiczila, wopacžne powjesčže, w kotrychž fe praji, so fe wobhlerštwu derje šadžerži a so je špokojom. Wbošy Burojo fe wutrobnje wobžarowacž a woni dyrbja šwoje dowěrjenje f Šendželškej droho šaplacžicž.

— Pšchezo hiščče štaršchi wušstupuja f próštwu, so bychu fe jich šhnojo lěto přjedy f poštracžowazeje šchule pušččžili. Duž jich na to šedžblivyh čžinimy, so tajke próštwy nětko wuprajene, dyrbja fe hižo teho dla wotpošacž, dokelž fe po wufasni šchulškeje wšchnoščže tajke pušččženja wjazy štačž nješmēdža. Š temu ma fe wot šchulerjom poštracžowazeje šchule, kotšiz fe lěto přjedy pušččža, f najmjeńšcha druha žensura (2) w šnajomnoščžach žadacž. Šewaf wšchnoščž do pušččženja nješwoli.

Dališche dobrowólne darj sa wbohe armeniške šyrotj.

Š. Š. f Š. 10 hr. — np.

W mjenje wobohich šyrotow wutrobnj džaf

Šólčž, redaktor.

K rozpominanju.

Njesudž šwojeho bližšeho, přjedy hač so njejsy na jeho město přesadžil.